

Българската държава на Симеона и Иванъ Асѣна II не могла слѣдъ смъртта имъ да се запази въ цѣлостъ, защото и двамата оставили малолѣтни наслѣдници. Слѣдъ смъртта на царъ Иванъ Асѣна II гръцкитѣ агенти агитирали между българското и гръцко население да се откаже отъ българската държава и се присъедини къмъ византийската, защото то щѣло да бжде нещастно подъ управлението на малолѣтнитѣ български владѣтели.⁷³ Кога царували малолѣтни български владѣтели, нѣма съмнѣние, че намѣстници управлявали държавата. Намѣстничеството било извѣстно още на прабългаритѣ и споредъ Именика Гостунъ въ качеството си на намѣстникъ управлявалъ двѣ години приазовската българска държава. Въ старата балканска българска държава регентството не се различавало отъ настойничеството и било ограничено въ ржцѣтъ на най-близкитѣ роднини на малолѣтния царъ, а особено на майката, която управлявала колкото като намѣстница, толкова и като съуправителка. Царъ Симеонъ назначилъ и оставилъ шурия си Георги Сурсувулъ за настойникъ на малолѣтнитѣ си дѣца и на царъ Петра.⁷⁴ Царица Мария слѣдъ смъртта на мъжа си, царъ Иванъ Владиславъ, управлявала като регентка на малолѣтнитѣ си дѣца и въ това си качество тя встѣпила въ прѣговори съ византийския императоръ Василий Българоубиецъ.⁷⁵ Калиманъ I билъ провъзгласенъ за владѣтель на деветата си година, когато той разбира се, не могълъ да управлява и непрѣмѣнно ималъ намѣстници, но само че историята не споменува, кои и колко тѣ били.⁷⁶ Царъ Михаилъ I царувалъ подъ намѣстничеството на майка си

⁷³ Acrop. 81—82.

⁷⁴ Cedr. II 308. Contin. 904.

⁷⁵ Ibid. „ 469.

⁷⁶ Acrop. 69,77.